

nebyl býval žalovaným zavražděn, snad již týž den zemřel jinou smrtí, a že by tedy erár byl musil platiti vdově stejnou pensí, i kdyby nebylo zavinění žalovaného. Povinnost k náhradě škody neřídí se však takovými nedokazatelnými možnostmi, nýbrž skutečnými událostmi. Kdyby, jak soudí žalovaný, byl ten, kdo požaduje náhradu, povinen dokázati, že by jeho škoda byla jiným způsobem nastala, nebylo by vůbec možno žádati náhradu škody, neboť takový důkaz není možným. Jmenovitě by nebylo možno nikdy přiřknouti vdově a dětem výživné podle §u 1327 obč. zák. Z toho, že zákon nárok na ně uznává, ač hodina smrti jest nejistá, nutno usuzovati na vůli zákona, by nebylo uvažováno o budoucích možnostech, když jest jisto, že nemohou již nastati a to z viny toho, od něhož se požaduje náhrada. Dovolání má sice pravdu v tom, že kdo požaduje náhradu, jest povinen dokázati škodu, tedy i její výši, ale tuto výši neurčují pro budoucnost nedokázatelné možnosti, o nichž jest již jisto, že se nestanou, nýbrž »obyčejný průběh věcí« (§ 1293 obč. zák.). Správně proto uznal odvolací soud, že bylo věci žalovaného, by přednesl okolnosti, které by dokazovaly, že by Adolf B. byl zemřel jinou smrtí přede dnem, do kterého byla přisouzena náhrada. Jelikož žalovaný nepřednesl a nedokázal takových okolností, nemohla býti žaloba z tohoto důvodu zamítnuta. Ohledně úmrtného brojí dovolání proti rozsudku také proto, že erár by musil je každým způsobem jednou vyplatiti, pročez jeho škoda nemůže býti prý spatřována v plné výši vyplacené částky, nýbrž leda v úrocích z ní až do dne pozdější přirozené smrti. Ani tu není dovolání v právu. Nehledíc k tomu, že není tak jisto, jak míní dovolatel, že by erár musil dojistá úmrtné vyplatiti, neboť zavražděný mohl odejiti před svou smrtí z erárních služeb, nahraňuje se podle § 1323 obč. zák. škoda tím způsobem, že se zřídí předešlý stav. Nelze proto eráru upříti právo, by mu peníze, vyplacené jako úmrtné, byly aspoň prozatím plně vráceny, a musí býti ponecháno žalovanému, aby svého času uplatnil proti eráru případný nárok z obohacení. Obtížnost, po případě nemožnost je dokázati, jest jenom dalším důsledkem zavinění žalovaného, jde proto na jeho vrub. Proti nároku na náhradu vyplaceného úmrtného 1598 Kč namítá žalovaný ještě, že mají býti z něho hrazeny útraty léčení a pohřbu, jež byly již prvním rozsudkem eráru právoplatně přisouzeny částkou 2313 Kč 05 h, takže erár dostává tyto útraty dvakrát. Nezáleží však na tom, jakým způsobem má vdova použití vyplaceného úmrtného, nýbrž na tom, že erár byl povinen podle zákona je vyplatiti, proto má na jeho náhradu nárok. Další otázka, měl-li mimo tento nárok také ještě nárok na náhradu dalších částek, vyplacených vedle úmrtného na léčebné a pohřební útraty a na pomník, jest již právoplatně rozhodnuta a nelze se s ní zabývatí.

Čís. 5927.

K důvodům odporu proti příklepu podle §u 184, čís. 1, 5 a 8 ex. ř. nelze přihlížeti z úřadu.

(Rozh. ze dne 13. dubna 1926, R I 266/26.)

Do usnesení, jímž udělen byl příklep exekučně dražených nemovitostí, podali rekurs dlužníci. Rekursní soud odmítl rekurs jako nepřipustný, z moci úřední však zrušil příklep ohledně dražených nemovitostí a usnesení o něm a uložil prvému soudu, by vyčkaje pravomoci, vydal nové usnesení a zařídil, čeho dále třeba. Důvody: Jest věci rekursního soudu, by zkoumal, zda tu není příčina ke zrušení příklepu, na kterou jest dle §u 184 ex. ř. vzíti zřetel z úřední moci (rozhodnutí ze dne 29. května 1912, č. j. R III 550/11 a ze dne 22. listopadu 1899, č. j. 15.045, viz Hartman ex. ř. str. 728). Důvodem zrušení jest, že v tomto případě nebyla zachována předepsaná jednoměsíční lhůta §u 184 čís. 1 ex. ř. Lhůtu tuto jest dle rozhodnutí ze dne 12. srpna 1902, čís. 10.227 (viz Hartman ex. ř. str. 683) počítati ode dne, kdy byla dražební vyhláška na soudní desce upevněna (v Úředních novinách uveřejněna). Na dražební vyhlášce, upevněné na soudní desce, jest sice potvrzeno úředně, že byla vyvěšena dne 30. října 1925. Avšak v Úředním listu Československé republiky byla tato vyhláška uveřejněna v čísle ze dne 24. listopadu 1925, čís. 268, kdežto dražba byla již vykonána dne 3. prosince 1925, takže jednoměsíční lhůta § 184 ex. ř. čís. 1 není zachována (§§ 71, 169 ex. ř.). Jelikož dále nedodržení nejméně jednoměsíční lhůty mezi nařízením dražebního roku a rokem samým jest důvodem odporu a příčinou odepření příklepu, ku které jest přihlížeti z úřadu, musely býti jak příklep, tak i napadené usnesení z moci úřední zrušeny.

Nejvyšší soud k dovolacímu rekursu vymáhajícího věřitele zrušil napadené usnesení v odstavci, jímž byly příklep a usnesení o něm zrušeny.

Důvody:

Rekursní soud zrušil neprávem z úřední moci usnesení exekučního soudu o udělení příklepu, protože lhůta mezi dnem, kdy dražební rok byl ustanoven, a mezi dražebním rokem nečinila proti předpisu §u 184 čís. 1 ex. ř. ani měsíc. K tomuto důvodu odporu proti příklepu (§ 184 čís. 1 ex. ř.) lze přihlížeti jen na odpor některého účastníka, neboť z moci úřadu je přihlížeti podle §u 186 prvý odstavec ex. ř. toliko k důvodům §u 184 čís. 2 až 4, 6 a 7 ex. ř. a nikoli tedy k ostatním důvodům uvedeným v §u 184 čís. 1, 5 a 8. Rekursní soud dovolává se pro svůj opačný názor mylně posledního odstavce §u 184 ex. ř. Tam je sice nařízeno, že důvody pro odpor uvedené mají býti z povinnosti úřadu zjištěny, ale předpis ten má podle svého jasného znění na mysli jen důvody, některou stranou k odporu oprávněnou k platnosti přiváděné, ale nenařizuje, že by k některým vadám exekučního řízení mělo býti přihlíženo z úřední moci. O tom je příslušný předpis obsažen v prvém odstavci §u 186 ex. ř. a tam o vadě naznačené v §u 184 čís. 1 ex. ř. není řeči.

Čís. 5928.

O odškodném za vyvlastněné pozemky podle §u 49 vodního zákona pro Čechy jest jednati v řízení mimosporném.